ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1967

ΓΡΑΦΕΙΑ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΑΛΕΞ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24–94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43–23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
1
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1967
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ ΚΒ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6717

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ — ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

Ο ΛΑΟΣ ΜΑΣ ΘΑ ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΣΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΠΙ ΤΗ ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΑΠΑΡΧΗ ΝΕΑΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Η ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΣ ΣΤΡΑΦΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΜΑΣ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 31.— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ἐπὶ τῇ Νέῳ Ἔτει 1967, τὸ ἀκόλουθον διάγγελμα:

«Εἶμαι ἰδιαιτέρως εὐτυχής, διότι ἡ παραμονὴ τοῦ Νέου Ἔτους μοῦ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπικοινωνήσω καὶ πάλιν μὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ τὰς Ἑλληνίδας, ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὴν Κύπρον καὶ εἰς τὴν ξένην, τοὺς σκοτεινοὺς καὶ μακρυνοὺς τόπους, ὅπου ζοῦν οἱ ἀπόδημοι ἀδελφοί μας καὶ τὰ πελάγη ποὺ διασχίζουν οἱ ναυτικοί μας. Δεσμοὶ θαθείας θρησκευτικότητος καὶ ἀσβέστου πατριωτικοῦ αἰσθήματος κρατοῦν ἀρρήκτως ἡνωμένην τὴν Ἑλληνικήν μας οἰκογένειαν.

»Αἱ ἄγιαι αὗται ἡμέραι μᾶς καλοῦν εἰς βαθυτέρους στοχασμοὺς διὰ τὰς σταθερὰς ἀξίας τῆς ζωῆς. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐμβαθύνοντες εἰς τὸν ἐσωτερικόν μας κόσμον, ποὺ ἔχει σφραγίσει ἡ μακρὰ ἱστορικὴ παράδοσις τῆς Φυλῆς μας, ἀποκομίζομεν πρωτίστως ἕνα ὑπερήφανον συμπέρασμα. Ὅτι τὸ χριστιανικόν μας πνεῦμα καὶ ἡ Ἑλληνική μας πνευματικὴ κληρονομία ταυτίζονται καὶ ὁμονοοῦν εἰς τὸ κοινὸν ἰδεῶδες τοῦ ἐλευθέρου, εἰρηνικοῦ καὶ εὐτυχοῦς ἀνθρώπου.

»Αἱ μέθοδοι, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιδιώκομεν τὴν πραγμάτωσιν αὐτοῦ τοῦ ἰδεώδους, πολλὲς φορὲς διαφοροποιοῦνται. Εἶναι τοῦτο φυσικὸν εἰς τὰς ἐλευθέρας κοινωνίας. Ὅταν μάλιστα αἱ διαφοραὶ ἀπόψεων, προγράμματος καὶ τακτικῆς ἐκκινοῦν ἀπὸ τὸ αὐτὸ βαθὺ αἴσθημα ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν πατρίδα τῶν αἰωνίων πνευματικῶν ἀξιῶν, τότε ἀποτελεῖ τὸ καρποφόρον χαρακτηριστικὸν τῶν ἐλευθέρων καὶ δημοκρατικῶν ἀνθρώπων.

»Ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα διανύομεν περίοδον κόπων καὶ φροντίδων. Ἡ προσπάθειά μας εἶναι νὰ στερεώσωμεν τὰ μεταπολεμικὰ ἐπιτεύγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ συγχρόνως νὰ διανοίξωμεν νέας ὁδοὺς προόδου εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς δημοσίας ζωῆς. Ἔργον τραχύ, τὸ ὁποῖον εἶναι φυσικὸν νὰ προκαλῇ ἐνίοτε παράπονα καὶ ἀπογοητεύσεις. Ἀλλὰ τὰ παράπονά μας ἔχουν τοῦτο τὸ θετικόν: Ὅτι ἀποτελοῦν κυρίως ἀνησυχίαν προόδου.

»Διάχυτον αἰσθάνομαι τὸ αἴτημα ἐπιτεύξεως ὑψηλοτέρου ἐπιπέδου βίου καὶ μεγαλυτέρας ἀξιοποιήσεως τῶν τεχνολογικῶν ἐξελίξεων. Αἰσθάνομαι καὶ κατανοῶ ἐντόνως τὴν προσδοκίαν ἐξασφαλίσεως ἀπὸ ὅλους πλήρους ἰσότητος δυνατοτήτων καὶ εὐκαιριῶν διὰ τὴν ἄνοδον τοῦ καθενός, μέσα εἰς μίαν δικαίαν κοινωνίαν.

»Κατὰ τὴν νύκτα αὐτὴν τῆς ἀναμονῆς καὶ τῶν προσδοκιῶν, ἡ σκέψις μας κατευθύνεται πρὸς τὸ μέλλον. Καὶ μολονότι δικαιούμεθα νὰ ἀντλῶμεν αἰσιοδοξίαν ἀπὸ τὰ μεγάλα βήματα προόδου, ποὺ συνετελέσθησαν μεταπολεμικῶς εἰς πλείστους τομεῖς, δὲν πρέπει νὰ παραβλέπωμεν καὶ μίαν ἀπειλήν, ἡ ὁποία ὀρθοῦται ἐνώπιον τῆς χώρας μας. Ὁ ρυθμὸς προόδου εἰς τὸν χῶρον τῆς οἰκονομικῆς μας ἐντάξεως, εἰς τὸν χῶρον τῆς Ε.Ο.Κ., εἶναι τοσον ταχύς, ὥστε νὰ μᾶς δημιουργῇ τὸ ἄγχος τῆς καθυστερήσεως. Ἰδοὺ ἡ πρόκλησις. Εἰς αὐτὴν ἂς δώσωμεν τὴν πατροπαράδοτον Ἑλληνικὴν ἀπάντησιν ἐνώπιον πάσης ἀπειλῆς: Ἑνωμένοι θὰ τὴν ἀντιμετωπίσωμεν.

»Εἶμαι, ἐπίσης, δέκτης τῆς δικαίας ἐπιθυμίας τῆς νεωτέρας γενεᾶς δι' εὐρυτέραν καὶ καλυτέραν ἐκπαίδευσιν. Δι' ἐξασφάλισιν ἐπαγγελματικῆς ἀποκαταστάσεως παραγωγικῆς. Πέραν τούτων, γνωρίζω τὴν δίψαν των δι' ὑψηλότερα ἰδανικά, δι' ἕνα ὡραιότερον κόσμον, τὸν ὁποῖον μόνον ἡμπορεῖ νὰ ὁραματισθῇ ἡ ψυχικὴ ἀνάτασις τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Καὶ πιστεύω, ὅτι δύνανται οἱ νέοι μας νὰ μεταβάλουν τὸν ὁραματισμὸν εἰς πραγματικότητα, προτάσσοντες τοῦ ἀτομικοῦ τὸ συμφέρον τοῦ συνόλου, θέοντες ὑπεράνω τοῦ ἑαυτοῦ των τοὺς συνανθρώπους καὶ ὑπεράνω τοῦ ὑλικοῦ παράγοντος τὰς πνευματικὰς ἀξίας, αἱ ὁποῖαι συνθέτουν τὸν πολιτισμόν μας καὶ συνιστοῦν τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

»Ἡ πρόοδος καὶ ἡ προκοπὴ τοῦ Ἕλληνος νέου εἶναι εἴπερ ποτε σήμερον συνάρτησις τῆς προόδου, τῆς προκοπῆς, τῆς ἠθικῆς ἀνωτερότητος καὶ τῆς πνευματικῆς ἀκτινοβολίας τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ζῇ. Εἰς τὸν σημερινόν, μάλιστα, κόσμον εἶναι συνάρτησις ἀναπτύξεως καὶ τῆς εὐτυχίας ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς.

»Θὰ ἐπεθύμουν μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις νὰ τερματίσω τὸ μήνυμά μου πρὸς τὸ Ἔθνος. Ἡ σκέψις μου ὅμως στρέφεται, ἐπίσης, μὲ βαθυτάτην θλῖψιν εἰς τὴν θαλασσίαν τραγῳδίαν, ἥτις μᾶς ἔπληξε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, πρὸς τὰ θύματά της καὶ τὰς προσφιλεῖς εἰς ὅλους μας οἰκογενείας των, πρὸς τὰς ὁποίας θέλω νὰ ἀπευθύνω θερμοὺς λόγους παρηγορίας.

»Νέον ἔτος ἀνατέλλει. Μᾶς κομίζει τὴν ἐλπίδα ποὺ ἀμβλύνει τὰς θλίψεις τοῦ παρελθόντος καὶ μᾶς δίδει δύναμιν καὶ αἰσιοδοξίαν διὰ τὸ μέλλον.

»Ἡ Βασίλισσα καὶ Ἐγὼ σᾶς εὐχόμεθα διὰ τὸ νέον ἔτος πᾶσαν εὐτυχίαν, ὑγείαν, πρόοδον καὶ ἀγάπην.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β.»

Διὰ νὰ ὑλοποιηθοῦν αἱ προσδοκίαι ἂς καταβάλλη ὁ καθένας ἀπὸ τὴν σκοπιά του ἐντατικωτέραν προσπάθειαν

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΝΟΜΑΡΧΟΥ κ. ΑΘ. ΓΑΪΤΑΝΤΖΗ

Ὁ νομάρχης κ. Ἀθανάσιος Γαϊτανζῆς ἀπευθύνει, ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει, τὰς κάτωθι εὐχὰς πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας:

«Γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο 1967 ἀπευθύνω σ' ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας εὐχὲς θερμότατες.

Ἕνας χρόνος εἰρηνικῆς προόδου γιὰ τὴν Πατρίδα μας πέρασε καὶ ἕνας ἄλλος ἀνατέλλει. Ἂς τοποθετήσωμε σ' αὐτὸν τὶς προσδοκίες κι' ἐλπίδες μας γιὰ μιὰ καλύτερη χρονιά. Γιὰ νὰ ὑλοποιηθοῦν ὅμως οἱ προσδοκίες μας, ἂς κάνουμε μία μεγαλύτερη κι' ἐντατικώτερη προσπάθεια ὅλοι μας, καθένας ἀπὸ τὴν σκοπιά του.

Ἂν αὐτὸ κάνουμε, τότε ἂς ζητήσουμε τὴν εὐλογία τοῦ Ὑψίστου, βέβαιοι ὅτι ὁ καλὸς Θεός, ὀφθονῆ θὰ παράσχῃ τὴν ἀστείρευτη χάρι Του, στὴν ἔνδοξη καὶ ἀγαπημένη μας Πατρίδα».

ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ

Ἡ Διοίκησις τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πατρῶν εὔχεται εἰς τὴν Ἐπαγγελματοβιοτεχνικὴν τάξιν, ἣν ἐκπροσωπεῖ, ὅπως τὸ Νέον Ἔτος 1967 ἀποδῇ ὁ ἐκπληρωτὴς τῶν πόθων της, εὕρουν δὲ λύσιν ἅπαντα τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα, ποὺ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν ἀπασχολοῦν.

Ἡ διὰ νόμου ψηφισθεῖσα ἵδρυσις ὑποκαταστήματος ΤΕΒΕ εἰς Πάτρας καὶ ἡ πιστοδότησις τῆς Βιοτεχνίας μὲ τὴν εἴσοδον τοῦ Νέου Ἔτους, ἂς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ ἀποδοῦν πραγματικότητες καὶ θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἀρχὴν τῆς θετικῆς ἐπιλύσεως καὶ τῶν ἄλλων βασικῶν αἰτημάτων ἐπὶ τῆς Ἐπαγγελματικῆς Στέγης, τοῦ Φορολογικοῦ κλπ.

Τὸ 1967 θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔτος τῆς Ἐπαγγελματοβιοτεχνικῆς Τάξεως ὅλης τῆς χώρας.

Ὁ Πρόεδρος
ΔΗΜΟΣΘ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΕΥΧΗ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Ὁ χρόνος τραβάει τὸ δρόμο του. Θάλεγε κανείς, πὼς τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐπιταχύνει τὸ βῆμα του, μέσα στὰ ἀποθέματα τῶν ἐλπίδων τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐφευρέσεις καλπάζουν ἡ μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ὁ χρόνος στὴν ἐπίθεσή του μένει ἀνελέητος.

Ὁ ἄνθρωπος ἐξαντλεῖται καὶ ματώνει ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ ὑπάρχει κι' ἕνα ἄλλο ψομμάτι τῆς ζωῆς καινούργιο, ποὺ βράζει καὶ ποθεῖ νὰ ξεχυθῇ. Εἶναι ὁ νέος, ποὺ ἔρχεται σᾶν τὴν μαρτιάτικη μπόρα καὶ πέφτει ἀπάνω στὴ γῆ, γιὰ νὰ ξαναγεννηθῇ. Εἶναι τὸ ἀσταμάτητο ξανάθισμα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Καὶ τί περίεργη συνέχεια, αὐτὸ ποὺ ἀρχίσαμε ἐμεῖς, τὸ τελειώνουν αὐτοί. Γιατί τί θάταν αὐτοὶ χωρὶς ἐμᾶς ἢ ἐμεῖς χωρὶς αὐτούς; Ἡ δόξα ἡ δική τους δγήκε ἀπὸ τὸν δικό μας ἀγῶνα κι' εἶναι τὸ λουλούδι μιᾶς ὁλάκερης γενιᾶς.

Δουλέψαμέ, γιὰ νὰ δημιουργήσουμε τοῦτον τὸν νέο κόσμο, ποὺ τώρα μᾶς ξεπερνάει. Τοῦ ἀνοίξαμε μὲ τὰ χέρια μας ἕνα θριαμβευτικὸ δρόμο γιὰ νὰ περπατήσῃ καὶ ὁ μόχθος ὁ δικός μας θὰ σώσῃ τὸ μέλλον του. Ἐμεῖς ὡδηγήσαμε τὴν κιβωτό του στὸ κατῶφλι τῆς εὐημερίας.

Πάνω, ὅμως, ἀπ' ὅλα αὐτά, ὑπάρχει τὸ χάραμα τοῦ νέου χρόνου. Ἔρχεται σᾶν ἦχος ἑνὸς ὡραίου μουσικοῦ ὀργάνου, ὅπου ἡ νότες του ξεσέρνουν τὰ ὄνειρα τοῦ ἀνθρώπου. Κι' ὁ κόσμος τὸν ἀτενίζει σκεπτικός, κι' ἔχει τὴν ὄψη στρατιᾶς ἐν ἐπιφυλακῇ. Θέλοντας καὶ μή, θ' ἀγκαλιάσουμε ὅ,τι μᾶς φέρνει θαρρετὰ καὶ θὰ τὰ ρίξουμε μέσα στὸ φλογερὸ καμίνι τῆς καρδιᾶς μας, ποὺ δέχεται ἀρνητικὰ καὶ θετικὰ πράματα, ἐχθρικὲς καὶ φιλικὲς δυνάμεις: ἥλιος, ποὺ τὸ λειώνει πάνω στὴ μαστοῦ κορδέλλα του ὁ χρόνος. Αὐσταθμοὶ μὲ τὴς φωτεινὲς ἐστίες τους.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος προχωρεῖ ἀσταμάτητα μέσα στὴν τεράστια ἐφεδρεία τῶν ἡμερῶν. Χθὲς στὴς 12 τὴ νύχτα γειτονέψαμε μὲ μιὰ καινούργια περιοχὴ τοῦ χρόνου, ποὺ ὑπόσχεται θαυμαστὲς ἀποκαλύψεις. Ὅλοι νιώθουμε στὰ στήθη μας νὰ χτυπάη μιὰ καινούργια καρδιά. Τὰ ἀποτελέσματα, φυσικά, εἶναι ἄγνωστα... Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτὸ ποὺ προσδοκάει ὁ καθένας, ὅπως καὶ ὁ χρόνος εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε προσχεδιασμένο πλάνο.

Μὰ σήμερα ζοῦμε σὲ μιὰ ἐξαίσια περιοχὴ τοῦ καινούργιου 1967. Σ' αὐτὲς τὴς 465 ἡμέρες οἱ σκοποὶ τῆς ζωῆς εἶναι ἀπρόβλεπτοι καὶ ἀκαθόριστοι. Εἶναι σᾶν μιὰ ἄπλευστη θάλασσα, ποὺ ἀπλώνει σιωπηλὰ τὰ κύματά της ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς καὶ στὰ πράγματα ποὺ ἐπιδιώκουμε νὰ φτάσουμε καὶ ν' ἀποκτήσουμε. Ἡ μοῖρα ἔρχεται ἐδῶ νὰ παίξῃ μαζύ μας σὰ νάμαστε πιόνια, μὰ ὅλες ἡ σχέσεις μας καὶ τὰ γεγονότα ἐξαρτῶνται ἀπ' αὐτή.

Τώρα, ἡ πύλη τοῦ νέου χρόνου ἔχει ἀνοίξει καινούργιο διάστημα μπροστά μας. Ἡ καινούργια αὐγή του ὑψώνεται μ' ἕνα κρυφὸ ἥλιο, ποὺ τὸν κρατᾷ στὴ χούφτα του τὸ 1967. Καὶ τὸ φλογισμένο κεφάλι τῆς ἀνθρώπινης οἰκογένειας τὸ χτυπάει ἕνα πολυτάραχο παραλήρημα. Παλεύει σὲ μιὰ μάχη ἀτελείωτη, θέλει νὰ καταλάβῃ ὅρια ἀπέραντα, θέλει νὰ τελειώσῃ τὸ ὄργωμα, τὴ σπορὰ καὶ τὸ θερισμὸ πάνω στὸν τραχύ, ὡραῖο μόχθο τῆς ζωῆς.

Περπάτα, ὅμως, ἄνθρωπε... περπάτα... στὴν κατάκτησή σου. Τὸν ἀέρα τὸν κατάκτησες, τὰ στοιχεῖα τὰ ὑπέταξες καὶ ὅλα τὰ χαρακώματα τῆς φύσης τὰ παραβίασες. Τί σοῦ μένει, τώρα; Νὰ κάμῃς τὸ χρόνο νὰ ὑποχωρήσῃ... καὶ τὸ θάνατο νὰ ὀπισθοχωρήσῃ.

Ἡ ἱστορία τοῦ νέου χρόνου ἀρχίζει... Ἡ ἡμέρες, μιὰ - μιά, ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ κουτί, ποὺ εἶναι σφαλισμένο μὲ τὴ βούλα τοῦ περπρωμένου. Ἐπιδοθῆτε οἱ νέοι στὴς κατακτήσεις σας... Σὰ γυρίσετε ἀπ' αὐτές, θάρθετε ἐδῶ ποὺ εἴμαστε ἐμεῖς τώρα. Ἀλλὰ καὶ τὰ δικά σας παιδιὰ θὰ ξαναρχίσουν τὴ μάχη μὲ καινούργια δύναμη. Δὲν ἀπομένει, λοιπόν, παρὰ ἡ εὐχή... Νάστε πιὸ δυνατοὶ καὶ πιὸ εὐτυχισμένοι ἀπὸ μᾶς.

ΕΥΑ

ΜΕ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΝ

Εἰς τὴν αὐγὴν τοῦ νέου χρόνου, ὁ ἄνθρωπος ἵσταται παράδοξα ἐνεός. Κρᾶμα ἐξουθενωτικὸν καί, συγχρόνως, ἀναγεννητικῶν ἀντιθέσεων εἶναι ἡ ψυχολογική του θέσις. Βαθεῖα μελαγχολία καὶ χαρὰ ἀκαθόριστος καὶ ἀγνή. Ἡ πρώτη εἶναι τὸ ἀπόσταγμα αὐτῶν, ποὺ συνέβησαν καὶ παρῆλθον, ὁ ἀθέλητος ἀπολογισμός, ποὺ ἀνακύπτει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἡ νωπὴ ἀκόμη ἐπεξεργασία τῆς πείρας. Ἡ δευτέρα ἔρχεται ὡς ἀπότοκος λαχτάρας, αὐτῆς τῆς μυστικῆς λαχτάρας διὰ τὸ ἄγνωστον, ποὺ κυριαρχεῖ μὲ μόνην δύναμιν τὴν ἀνεπιτήδευτον προσδοκίαν. Τί, πράγματι, φέρει οὐδεὶς ὑποπτεύεται· οὐδεὶς μάλιστα θέλει νὰ σκέπτεται σήμερα. Διότι σήμερα οἱ ἄνθρωποι δὲν γίνονται ζυγισταὶ πιθανοτήτων. Δὲν κάμνουν μετρήσεις. Χειραφετοῦνται ἀπὸ τὰς καταθλιπτικὰς δεσμεύσεις τῶν συμβατικοτήτων, ἐπιστρέφουν εἰς τὸ χαμογελαστὸ παιδί, ποὺ κάποτε καὶ οἱ ἴδιοι ὑπῆρξαν, καὶ ὑφαίνουν ὄνειρα. Τί ζητοῦν; Ὅ,τι τοὺς ἔλειψεν, ὅ,τι τοὺς λείπει. Καὶ εἶναι τοῦτο τὸ ἐλάχιστον καὶ τὸ πᾶν. Ζητοῦν νὰ μὴ εἶναι ἡ ζωὴ ὁδοιπορία ἐπὶ ἀκανθῶν καὶ τριβόλων. Νὰ μὴ σκιάζεται ἡ χαρὰ τοῦ ψωμιοῦ μὲ τὸ φάσμα τῆς πείνης. Νὰ μὴ χρειάζεται αἷμα διὰ τὴν ἐγγύησιν τῆς ἐλευθερίας. Νὰ μὴ πλανᾶται ἡ ἀπειλὴ τοῦ ὀλέθρου ἐπάνω ἀπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς εἰρήνης. Νὰ μὴ ἀκρωτηριάζεται ὁ Νόμος τοῦ Δικαίου ἀπὸ τὴν συναλλαγὴν τῶν Μεγάλων. Νὰ μὴ κρατῆται ἀπρόσιτος ἡ Γνῶσις. Νὰ μὴ πληρώνεται μὲ ἄγχος ὁ καρπὸς τοῦ πολιτισμοῦ.

Εἶνοι πολλά; Ἀλλὰ τότε τί νόημα ἔχει ἡ ὕπαρξις; Ποιὸ κῦρος ἡ ἀποστολή της; Τί θέλγητρον τὰ χρυσάφια τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ λούζουν τὴν γῆν μὲ τὴν εὐτυχίαν τῆς φωτεινῆς του ἐλπίδος; Μὲ αὐτὴς τῆς ἐλπίδος τὴν παναρχαίαν γραφὴν γεμίζει τώρα ἡ παρθένος σελὶς τοῦ 1967.

★

Εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου εὑρίσκεται ἡ ἐναγώνιος ἐνατένισις, ἡ λαχτάρα τοῦ ἀναποκαλύπτου. Εἶναι κυνηγὸς τοῦ ἀγνώστου. Καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ ἐξήγησιν καὶ δικαίωσιν. Χωρὶς αὐτὸ τὸ κοσμογονικὸν πάθος, τὸ κύτταρον τῆς Δημιουργίας θὰ ἔμενεν ἀτροφικόν. Καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε πολιτισμός. Διότι θυγάτηρ τῆς προσδοκίας εἶναι ἡ πρόοδος. Μόνον ὅτι αὐτὴ δὲν δωρίζει καὶ δὲν κατοχυρώνει, πάντοτε, τὴν εὐτυχίαν. Καὶ εἰς τοῦτο ἔγκειται ἡ μεγίστη ἀντίφασις, ἡ δραματικὴ ἀσυμμετρία σκέψεως καὶ ἐφαρμογῆς.

★

Εἰς τὴν αὐγὴν τοῦ νέου ἔτους ἵσταται γεμᾶτος αἰσιοδοξίαν ὁ Ἕλλην. Δοκιμασθεὶς ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν μιᾶς ἐπιπολαίας ἐκλογικῆς ἐτυμηγορίας, ἐφρονηματίσθη ἤδη καὶ προσβλέπει μὲ ἐμπιστοσύνην ἐπὶ τὸ μέλλον. Ἡ συναίσθησις τῶν συνεπειῶν τοῦ παθήματός του καὶ ἡ βαθεῖα ἐπίγνωσις τῶν ἀναγκῶν του τὸν ὤπλισαν μὲ αὐτοπεποίθησιν, ἡ ὁποία τὸν στρατεύει εἰς μάχην δημιουργίας. Καὶ θὰ νικήσῃ. Τρόπαιον θὰ εἶναι ἡ ἀπελευθέρωσίς του ἀπὸ τοὺς δυνάστας, οἱ ὁποῖοι ἀνεπήδησαν ἀπὸ τὰς κάλπας τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1964, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ πλήρης ἀνόρθωσις τῆς Χώρας. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀνένδοτον ἀποφασιστικότητα χαιρετίζει ὁ ἐθνικόφρων Ἕλλην τὴν πρώτην ἀκτῖνα τοῦ 1967.

★

Νέον ἔτος! Ἕνας ὁλόκληρος κόσμος συ περιμένει, διὰ νὰ δώσῃς τὴν μεταβολήν, τὸ σύνθημα, τὸν τόνον, ποὺ πρέπει, εἰς τὸν ρυθμὸν τῆς ζωῆς.

Ἂς γίνῃ θέλημα Θεοῦ νὰ μὴ ὑπάρξῃ καὶ πάλιν πικρὰ διάψευσις τῆς χαρουμένης προσδοκίας.

Ο ΛΑΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΨΗΦΟΝ ΤΟΥ ΘΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΗ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ ΘΑ ΕΞΑΡΤΗΘΗ ΕΚ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ κ. Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Η Ε.Ρ.Ε. ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΟΜΑΛΟΤΗΤΟΣ ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΟΥΝ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΗΣΥΧΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 31. — Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ρ.Ε. κ. Π. Κανελλόπουλος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἔτους ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τὸν ἀκόλουθον χαιρετισμόν.

«Κάθε στροφὴν τοῦ παλαιοῦ πρὸς τὸ νέον ἔτος τὴν αἰσθανόμεθα ὡς σημαντικὸν ὁρόσημον τοῦ χρόνου τοῦ ἀτομικοῦ καὶ ἰδιωτικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ καὶ τοῦ παγκόσμιου. 12 μηνῶν παρελθὸν συνοψίζεται εἰς τὴν μνήμην μας καὶ συμπυκνώνεται εἰς τὸ σκοτάδι τῶν μεγαλειτέρων νυκτῶν τοῦ ἔτους, καὶ ἕνα νέον ἄγνωστον 12μηνον συνδυάζεται μέσα μας ὀλιγώτερον μὲ τὸ ἑπόμενον φθινόπωρον καὶ πολὺ περισσότερον μὲ τὴν ἄνοιξιν, ποὺ προσεγγίζει. Κάθε αἰσιοδοξία πλανᾶται λίγο ἢ πολὺ παντοῦ.

Συνήθης εἶναι ἡ ψυχικὴ εὐφορία, ποὺ αἰσθάνονται αὐτομάτως κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἔτους, ὅσοι δὲν ἔχουν ἰδιαίτερον λόγον νὰ πονοῦν ἢ νὰ πενθοῦν, λόγον ποὺ ἐπιβάλλει πάντοτε, καὶ εἰδικώτερον ἐφέτος, μετὰ τὰς θαλασσίας συμφορὰς τοῦ Δεκεμβρίου, τὸν βαθύτατον σεβασμὸν ὅλων μας. Ἀλλὰ καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν συνήθη ψυχικὴν εὐφορίαν πιστεύω ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ συνδέσωμεν τὴν Πρωτοχρονιὰν τοῦ 67 καὶ μὲ κάποιαν θετικὴν προσδοκίαν ἐξόδου τῆς χώρας μας ἀπὸ τὴν πολιτικὴν ἀσάφειαν τῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἀσάφειαν ποὺ εἶχε καταστῆ ἐθνικῶς ἐπικίνδυνος.

Εἰσερχόμεθα εἰς ἔτος, κατὰ τὴν διαδρομὴν τοῦ ὁποίου — καὶ μάλιστα πρὶν ἢ λήξει τὸ πρῶτον ἑξάμηνον — θὰ κληθῇ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς νὰ ἀναλάβῃ τὰς εὐθύνας του. Ἐμεῖς οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες ἔχομεν εὐθύνας ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν.

Πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἀνέλαβα μάλιστα ὁλομόναχος μίαν ἐξαιρετικὰ κρίσιμον εὐθύνην, ποὺ σπανιώτατα καλεῖται ἕν μοναδικὸν πρόσωπον νὰ τὴν ἀναλάβῃ. Ἀλλὰ ὤφειλα νὰ τὴν ἀναλάβω. Δὲν ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἰς τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ Συντάγματικῶς ἐπιτρεπτοῦ βίου τῆς παρούσης Βουλῆς μὲ τὰ συνθήματα τοῦ φόβου, ἢ μὲ τὰς συχνὰ ἐκτρεπομένας ὑπὸ τοῦ φόβου ὀνωμάλους προσδοκίας, ποὺ τὸ κατεῖχον ἔως χθές.

Εἰς ἀδιέξοδον δὲν εἶχε φθάσει ἡ ἱστορία τῆς χώρας. Τὸ ἀδιέξοδον ἦτο πλαστόν. Εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν σκέψιν τοῦ λαοῦ, καθοδηγηθεῖσαν ἀπὸ πολλῶν πλευρῶν κακῶν. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγῆ ἡ σκέψις του ἀπὸ τὸ φάσμα τοῦ ἀδιεξόδου, διὰ νὰ προετοιμασθῆ νὰ λειτουργήσῃ κατὰ τὸν ἠρεμώτερον δυνατὸν τρόπον ὅταν αὔριον τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν, θὰ κληθῆ νὰ μετατραπῆ εἰς ὑπεύθυνον πράξιν. Ἕλληνες, ἡ τελευταία τριετία ὑπῆρξε πολὺ διδακτική. Ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς ὀφείλει νὰ συναγάγῃ τὰ συμπεράσματά του. Καὶ πρέπει νὰ τὸ πράξῃ, ὄχι ὡς παθητικὸν μόριον ὁμάδων, ποὺ πολτοποιοῦν τὴν ἀτομικότητα καὶ τὴν διαλύουν μέσα εἰς τὴν μάζα, ἀλλὰ ὡς ἐλεύθερα καὶ ὑπερήφανος προσωπικότης.

Σᾶς καλῶ νὰ ἀπορρίψετε ἀπὸ μέσα σας τοὺς ἀγοραίους φανατισμούς. Ὁ φανατισμὸς ἔξω ἀπὸ τὸ πεδίον τῆς θερμῆς μάχης, τὴν ὁποίαν εὔχομαι νὰ μὴ γνωρίσουν αἱ νέαι γενεαί, εἶναι πάντοτε σύμβουλος κακὸς καὶ πρόξενος δεινῶν.

Σᾶς συμβουλεύω νὰ κρίνετε τὸ παρελθὸν καὶ νὰ προετοιμάσετε μὲ τὴν θέλησίν σας, μὲ τὴν ψῆφον σας, τὸ μέλλον τῆς χώρας, μὲ γαλήνιον λογισμόν. Ἄλλοι μὲ τὴν σοβαρὰν φροντίδα γονέων ποὺ ἔχετε κάθε λόγον νὰ ἐπιθυμῆτε ὁμαλὸν τὸν δρόμον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ βαδίσουν τὰ παιδιά σας, ἄλλοι μὲ τὴν σύνεσιν ἀνθρώπων, ποὺ ἔχετε ἐγκαινιάσῃ τὴν σταδιοδρομίαν σας ἔστω καὶ σκληρὰν καὶ προσκρούουσαν εἰς ἀντιξοότητας καὶ ἀδικίας καὶ ποὺ πρέπει νὰ κατέχεσθε ἀπὸ τὴν φιλοτιμίαν νὰ κερδίσετε εἰς τὸ ἀγώνισμα τῆς ζωῆς ὡς ἐλεύθεροι πολῖται. Ἄλλοι, τέλος, μὲ τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν νέων, ποὺ πιστεύετε ὅτι καλεῖσ